

— Азъ знамъ най-хубавата мома, — каза една минаваща мравка, — но не вѣрвамъ да се съгласи тя понеже е царица...

— Нищо отъ това. — каза стариятъ охлювъ. — Но тя има ли си кжща?

— Тя има палатъ, най-хубавия палатъ съ седемъ хиляди слуги. — отговори мравката.

— Благодаря. — каза майката. — нашето дете никога нѣма да отиде да живѣе въ палата на мравкитѣ. Ако ли не знаешъ по-добра мома, ние ще дадемъ наградата на комаритѣ. Тѣ хвърчатъ на всѣкжде и знаятъ що има въ гората отъ единия край до другия ...

— Ние имаме мома за него, — каза единъ комаръ, който дочу разговора. — Сто стѣпки далече отъ тука живѣе една малка мома — охлювъ съ кжщичка. Тя е съгласна да се омжи. Живѣе съвсемъ сама. Само сто стѣпки!

— Нека тя дойде тука, — каза бащата. — Нашиятъ синъ владѣе цѣлата рѣпина гора, а тя нѣма нищо.